

๐๑

วันที่ ๒๔ เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๒๐๐๐ เวลาประมาณตีหนึ่งกว่าๆ

เป็นเวลากว่าสามชั่วโมงแล้วที่ฉันยังคงนั่งอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ สมุดไดอะรี สีเหลืองกางซ้อนบนสมุดโน้ตเล่มบางๆ มือแกว่งปากกาไปมา หัวคิ้วย่นจนแทบจะผูกเป็นโบได้เมื่อฉันพยายามบีบเค้นเอาสิ่งที่อยู่ในสมองออกมา แต่แล้วหน้ากระดาษก็ยังคงว่างเปล่าดังเดิม

ฉันจำเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาได้อย่างแม่นยำราวกับมันเพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้เอง แต่ให้ตายเถอะ ทำไมฉันกลับเขียนอะไรไม่ออกเลยสักตัวนะ เมื่อใดที่หลับตาลง ดวงตาอันแคร์รัสร้อยชวนฝันของเขาจะปรากฏขึ้นพร้อมกับภาพนิ้วมือเรียวยาว หูของฉันยังแว่วเสียงเพลงยามที่เขาไล่นิ้วลงบนแป้นเปียโน แม้กระทั่งเสียงกลองก็ยังดังเป็นจังหวะอยู่ในหัวใจ ฉันก็ไม่รู้หรอกนะว่าเพราะอะไร แต่ที่แน่ๆ ฉันรู้สึกหวงแหนและโหยหาเสียงทั้งสองนั้นมากเหลือเกิน พอๆ กับที่อยากฟังเสียงของเขาซึ่งทำให้ใจฉันเต้นรัวแรงอยู่เสมอ

ปากกาที่หมุนเล่นในมือซังกไปเมื่อฉันรวบรวมสมาธิเพื่อสงบจิต แล้วก็เริ่มลงมือเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประสบพบเจอ กลัวว่าเมื่อตื่นขึ้นมาในวันพรุ่งนี้จะเสียใจเมื่อรู้ว่าสิ่งต่างๆ เป็นแค่เพียงฟองอากาศ แต่ทว่าความรู้สึกในตอนนี้เป็นคืออยากเขียนเท่านั้นเอง

๑

บางทีถ้าฉันเขียนเรื่องราวของเขา ฉันอาจจะค้นพบความหวังขึ้นมาได้ แม้จะเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ แต่หากค้นดูดี ๆ ฉันอาจจะเจอเงื่อนปมบางอย่างที่เกี่ยวข้องไปถึงเรื่องราวทั้งหมดก็ได้ ใครจะไปรู้

วันที่ ๒๓ เดือนกรกฎาคม ปีที่แล้ว เรื่องราวทั้งหมดได้เริ่มต้นขึ้น...

๐๒

‘เฮๆๆๆๆๆๆ’

เมื่อการแข่งขันวิ่งผลัด ๔x๔๐๐ เมตรชายของนักเรียนชั้นปีที่ ๒ เริ่มขึ้น เสียงตะโกนเชียร์ลั่นของนักเรียนทั้งโรงเรียนก็ดังขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางธงหลากสีที่โบกสะบัดภายใต้ท้องฟ้าสีคราม สายตาของทุกคนในที่นั่งพากันจับจ้องไปยังนักเรียนชายคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มนักวิ่งกลางสนามกีฬาเท่านั้น ในที่สุดนักกีฬาวิ่งเข้าสู่รอบสุดท้ายของการแข่งขัน

‘ยูซงของลี เท่ซะมัตยาดเลยเนอะ’

เทลี เท่มาก แต่ถ้าเขาเหลียวมามองฉันสักนิดละก็ คงจะเท่บาดใจยิ่งกว่านี้ และแล้วผลการแข่งขันก็เป็นดังคาด ยูซงวิ่งเข้าเส้นชัยเป็นอันดับ ๑ พร้อมกับได้รับเสียงเชียร์จากทุกคนอย่างลั่นหลาม ภาพของเขายามยืนอยู่บนแท่นรับรางวัล ดูเปล่งประกายเหลือเกิน เมื่ออาจารย์ใหญ่กล่าวแสดงความยินดีสั้นๆจบ ยูซงซึ่งถือช่อดอกไม้พร้อมถ้วยรางวัลก็ค่อยๆ ก้าวลงมาด้านล่าง เขาหันมองรอบตัวนิดหนึ่ง และ...เดินมาทางนี้

‘เซรยอง ฉันยกถ้วยรางวัลนี้ให้เธอ’

อะ...อะไรนะ

‘เธอช่วยรับมันไว้ได้ไหม’

ยูซงให้ถ้วยรางวัลนั้นแก่ฉัน แะแล้ว ฉันทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าต้องทำอย่างไร กับสถานการณ์ที่เหมือนฝันนี้ ยูซงยิ้มช้าเมื่อเห็นอาการประหม่าของฉัน รอยยิ้ม

ของเขาช่างอ่อนโยนราวกับแสงแดดในฤดูร้อน แต่แล้วจู่ๆ เสียงโทรศัพท์ก็กรี๊ดร้องขึ้น เสียงดังมาจากห้องพักอาจารย์หรือไงนะ ลีครึ่ง...ห้าครึ่ง...เสียงโทรศัพท์ที่ดังไม่ยอมหยุดเริ่มมาสะกิดต่อมหูตึงใจของฉันมากขึ้นเรื่อยๆ ใครก็ได้รีบรับหน่อยสิ ฉันพยายามข่มความหูตึงใจนั้นไว้ภายในใจก่อนจะเรียกชื่อยูซง

‘ยูซง’

แล้วเขาก็พูดกับฉันอีกครั้งว่า

“รับโทรศัพท์หน่อยสิ ผู้ช่วยโอ”

เอ? ว่าไงนะ แล้วทำไมจู่ๆ ภาพของยูซงก็หายไปล่ะ ทำไมไม่...ปัง!!

“ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้เลย ผู้ช่วยโอ กลางคืนมัวไปทำอะไร ทำไมถึงมาแอบงีบในเวลางานแบบนี้!”

ฉันสะดุ้ง รีบผงกศีรษะขึ้นอย่างรวดเร็ว หันซ้ายหันขวามองกับภาพความฝันที่เลือนหายไป จากนั้นสายตาของฉันก็ปะทะเข้ากับใบหน้าของผู้ช่วยซึ่งกำลังยืนทำหน้าที่ยิ้มและจุกปากใส่เข้าจนได้ อ่า...ที่ทำงาน สถานที่ที่ฉันต้องเดินเข้าเดินออกเข้าไปซ้ำมาอยู่อย่างนี้กว่าเจ็ดปีแล้ว ฉันหันมองไปรอบๆ อีกครั้ง ก่อนจะรีบดึงตัวลุกขึ้นเมื่อตั่งสติได้และคิดออกแล้วว่านี่คือที่ไหน นอกจากผู้ช่วยซึ่งอยู่อยู่แผนกพัฒนาบุคคลแล้ว ฉันยังรับรู้ถึงสายตาดูพิศมัยที่มองมาอย่างเอือมระอาของผู้จัดการที่เพิ่งเดินผ่านไป เอ้อ...ที่แท้ก็ฝันไปนี่เอง แล้วทำไมฉันถึงได้ฝันถึงเรื่องเมื่อสมัยมัธยมปลายอยู่เรื่อยเลยนะ แถมยังฝันถึงแต่เขาคอนันด้วย

ฉันทำเป็นลุกขึ้นเดินไปดื่มน้ำ แล้วยกมือตบแก้มตัวเองเบาๆ สองสามที ไม่น่าผลองีบหลับในเวลางานเลย แต่พอหันนึกถึงเรื่องราวในความฝันเมื่อก็ฉันก็อดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไม่ได้

ยูซงหรือชินยูซงนั้นเรียนมัธยมปลายห้องเดียวกันกับฉัน เขาเป็นหัวหน้าห้องที่มีความเป็นผู้นำสูง พอขึ้นมัธยมปลายปี ๒ ทุกคนจึงพร้อมใจกันเลือกเขาเป็นประธานนักเรียน เพราะเขามีคุณสมบัติหลากหลาย ไม่ว่าจะเรียนผลการเรียนซึ่งดีระดับท็อปของโรงเรียน รูปร่างหน้าตาที่โดดเด่นเหนือคนอื่นหรือแม้กระทั่งกีฬา เขาก็เก่งไม่เป็นสองรองใคร และ...เขาเป็นคนที่ฉันแอบชอบอยู่ข้างเดียวมาตลอด

ทุกบ่ายวันเสาร์ สนามบาสเกตบอลของโรงเรียนจะคลาคล่ำไปด้วยนักเรียนหญิงที่มาคอยเชียร์เขา ท่วงท่ายามที่เขาชูตัวลูกบาสนั้นช่างงดงามราวกับเทพบุตรที่หลุดออกมาจากนวนิยายหรือหนังสือการ์ตูนที่ผู้หญิงชอบอ่าน และด้วยความที่เขาไม่มีที่ติในตัวเอง ชีวิตมัธยมปลายของฉันทิ้งผ่านไปอย่างเจ็บปวดตรวตร้าว คงเป็นเพราะความซื่ออายุของฉันททำให้เราไม่เคยได้คุยกันเลย ยกเว้นก็แต่ตอนที่คุณครูใช้ให้ฉันทไปเรียกเขาไปพบเท่านั้นเอง

“พี่เซรยอง ยังง่วงอยู่อีกหรือ วันนี้หนูไม่อยากทานข้าวในโรงอาหารเลย เราไปร้านฟาสต์ฟู้ดเปิดใหม่ใกล้ๆ บริษัทเราดีไหมคะ”

จงอินนี่ที่นั่งทำงานอยู่โต๊ะข้างๆ เดินเข้ามาคล้องแขนฉันทปลางเอ่ยปากชวนเมื่อถึงเวลาพักเที่ยง จงอินนี่อายุอ่อนกว่าฉันทห้าปีและเป็นพนักงานใหม่ที่เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัยมาหมาดๆ เธอดูน่ารัก สดใส และร่าเริงอยู่เสมอ ว่าไปแล้วจะอาศัยอารมณ์อะไรกันหนากับช่วงมัธยมปลาย ฉันทอยู่มาจนอายุเท่านี้ ชีวิตก็ไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนไปจากเดิมสักอย่าง ฉันทเหลือบมองใบหน้าสีทึบของจงอินนี่ก่อนจะลุกขึ้นจากโต๊ะช้าๆ ฟาสต์ฟู้ดเธอ ฟังดูก็เข้าท่าดี ในยามที่รู้สึกหดหู่อย่างนี้ การเปลี่ยนที่กินคงจะช่วยให้รู้สึกดีขึ้นบ้างละนะ

เกือบห้านาทีต่อมา เฟรนช์ฟรายกับแฮมเบอร์เกอร์ก็เสิร์ฟลงบนโต๊ะ แฮมเบอร์เกอร์เป็นอาหารที่ฉันทชอบมากที่สุดตอนเรียนมัธยมปลาย และแน่นอนตอนนี้ก็ยังคงชอบอยู่ มีอะไรอีกหลายอย่างที่ฉันทยังชอบเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด ฉันทในตอนนี้นั้นแทบจะเรียกได้ว่าเป็นคนคนเดียวที่คุ้นเคยกับเมื่อตอนมัธยมปลายก็ว่าได้ จะมีก็แต่อายุ ทรงผม สภาพผิว และสภาพร่างกายเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ

“อ้าว พี่ ดูเด็กกลุ่มนั้นสิ คงออกมาทานมื้อเที่ยงเหมือนพวกเรา”

เสียงของจงอินนี่ปลุกฉันทให้ตื่นจากภวังค์ ฉันทมองตามเธอไป จึงเห็นเด็กนักเรียนหญิงสามสี่คนกำลังเดินออกมาจากโรงเรียน

“ดีจัง ฉันทเองก็เคยมีช่วงเวลาดีๆ แบบนั้นเหมือนกัน”

จงอินนี่ยกมือทำกางแล้วบ่นพึมพำเหมือนกำลังอิจฉาเด็กเหล่านั้นอยู่ ทั้งที่เธออายุเพียงยี่สิบห้าปีก็ยังเป็นได้ขนาดนี้ แล้วฉันทอายุปาเข้าไปเลขสามแล้วจะเป็น

ขนาดไหน ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกสมเพศตัวเองมากขึ้น ไม่มีวิธีไหนที่จะทำให้ย้อนเวลากลับไปได้บ้างรึในนะ

“พี่เซรยอง วันนี้ทั้งวันดูพี่ไม่มีแรงเลยนะคะ ยังไงก็กลับบ้านพักผ่อนให้เต็มที่ แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะคะ”

ฉันทใช้ชีวิตในวันนี้ไปอย่างหดหู่และน่าสมเพชสุดๆ พอถึงเวลาเลิกงานบีบจิ่งอินนี่ก็รีบลุกออกจากโต๊ะทำงานแล้วกล่าวลาฉันทซึ่งกำลังขำเคืองมองหัวหน้าอยู่ ฉันทเหม่อมองภาพเธอยิ้มร่าเริงขณะกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปเปิดประตูห้องออฟฟิศแล้วก็ได้นั่งงอนใจ ก่อนจะค่อยๆ ละสายตากลับมามองกองเอกสารตรงหน้า ฉันทในตอนนั้นไม่อาจกระโดดโลดเต้นแบบนั้นได้อีกแล้ว และฉันทก็ไม่หาญกล้าที่จะเลิกงานก่อนท่ามกลางสายตาคัดจ้องของคนอื่นได้

ฉันทเดินเข้าบ้านอย่างหมดแรง บ้านที่มีแค่แม่อยู่เพียงลำพัง ช่วงนี้พี่ชายซึ่งอายุมากกว่าฉันทสองปีกำลังยุ่งอยู่กับการหาคู่แข่งงาน ส่วนพ่อก็ยุ่งวุ่นวายกับการสร้างบ้านบนที่ดินที่ซื้อไว้ในต่างจังหวัด ดังนั้นฉันทกับแม่จึงได้พูดคุยกันมากกว่าเดิม ทั้งที่ปกติเราไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไร

“ลูกแม่มีอะไรไม่ดีเสีย ทำไม่ถึงยังไม่มีแฟนกับเขาสักที คนอื่นเขาแต่งงานมีลูกกันโครมๆ”

“ใครว่าหนูไม่มีแฟนเพราะหนูไม่ดี หนูแค่ไม่อยากมีเองต่างหาก แล้วหนูก็เพิ่งอายุไม่เท่าไรเองนะแม่ ยังมีเวลาหาอีกเยอะแยะ”

“ไอ้อายุไม่เท่าไรนั่นแหละมันก็ปาเข้าไปสามสิบแล้วนะ อีกประเดี๋ยวก็จะสี่สิบอยู่รอมร่อ พอพอกับแม่จะหาคู่ให้ก็ไม่เอา จะทำตัวน่าสมเพชอย่างนี้ไปอีกนานแค่นั้นกัน แฮ้อ กลุ่มจริงๆ ลูกไม่ได้ตั้งใจ”

แม่จะแม่ อายุสี่สิบไม่ได้จะมาถึงวันนี้วันพรุ่งเสียเมื่อไร ฉันทยังเหลือโอกาสอีกตั้งมากมาย และเชื่อว่าจะต้องมีแฟนก่อนอายุสี่สิบแน่นอน ถึงแม้แม่จะรู้สึกผิดเมื่อเห็นสายตาของแม่เวลาเห็นฉันทกลับบ้านตรงเวลาเบะๆ ทุกวัน แต่จะให้ฉันททำอะไรละ ก็คนมันไม่มีนัดกับใครนี่นา

ทุกวันหลังอาหารเย็น ฉันทกับแม่จะใช้เวลาดูละครหลังข่าวร่วมกัน ช่วงนี้เหมือนจะเป็นช่วงเวลาเดียวที่เราเข้าใจกันมากที่สุด บางครั้งเราก็ต้องหันหน้ากันไป

คนละทางเพื่อแอบร้องไห้ยามละครเศร้าซึ่งกินใจ บางครั้งก็ร่วมหัวเราะท้องคัด-
ท้องแข็งไปกับความสนุกสนาน และเมื่อมองดูภาพนั้น พวกเราจึงค่อยดูเหมือน
เป็นแม่ลูกกันจริงๆ ขึ้นมาหน่อย แต่ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอไปหรอกนะ อย่างเช่น
วันนี้ ที่เนื้อหาของละครเป็นเรื่องเกี่ยวกับสาวแก่ที่หนักที่ไมยอมแต่งงานจนทำให้
ครอบครัวต้องตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน

ฉันแอบเดินกลับเข้าห้องของตัวเองอย่างเงียบๆ เวลาเจอสถานการณ์แบบนี้
ที่ไร ฉันต้องพยายามทำตัวสงบเสถียรทุกครั้งไป ฉันปิดประตูห้องเบาๆ แล้วเดิน
ไปนั่งหน้าโต๊ะหนังสือ เปิดสมุดไดอะรี่สี่เหลืองซึ่งมีตัวหนังสือกับสติ๊กเกอร์ที่ฉัน
แปะเอาไว้เต็มไปหมด สติ๊กเกอร์...

ฉันไล่นิ้วลูบสติ๊กเกอร์รูปดาวสีเหลืองดวงเล็กๆ ที่แปะไว้ครั้งล่าสุดเมื่อ
สามปีก่อน เป็นครั้งแรกที่ฉันเริ่มฝันถึงสมัยเรียนมัธยมปลาย และทุกครั้งทีฝันถึง
เรื่องนี้ฉันจะแปะสติ๊กเกอร์สีเหลืองไว้ในสมุดไดอะรี่เสมอ จนกระทั่งตอนนั้นสติ๊กเกอร์มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นะ ฉันคิดไปเรื่อยเปื่อยก่อนจะกลับมามองสมุดไดอะรี่
อีกครั้ง สีสดใสของสมุดไดอะรี่ทำให้ฉันสดชื่นขึ้น หรือที่ฉันแปะสติ๊กเกอร์ทุกครั้ง
ที่ฝันอย่างนี้ก็เพื่อให้สีเหลืองของสติ๊กเกอร์คอยปลอบโยนจิตใจที่นับวันจะเหี่ยวเฉาลง
เพราะฝันที่ผ่านๆ มาไม่เคยเป็นจริงเลยก็เป็นได้ หากคืนนี้ฝันแบบเดิมอีกละก็
อาจจะต้องแปะสติ๊กเกอร์เพิ่มในบันทึกของวันนี้เป็นสองอัน ดูเหมือนว่าฉันจะจมอยู่
กับความฝันซ้ำๆ แบบนี้มาตั้งปีครึ่งแล้วสินะ แรกๆ ก็เบื่อกอยู่หรอก แต่พอช่วงหลังๆ
ฉันก็แอบรู้สึกเป็นสุขที่ได้ฝันอย่างนี้

ตอนแรกฉันรู้สึกประหลาดใจมากที่ตัวเองฝันถึงยูซอง ฉันจึงเขียนลงใน
สมุดไดอะรี่ด้วยความตื่นเต้นเมื่อคิดว่าอาจจะบังเอิญได้พบเขาที่ไหนสักแห่ง แต่ก็
ลงเอยด้วยการแปะสติ๊กเกอร์ลงบนสมุดไดอะรี่เท่านั้น ถึงตอนนี้ แม้ฉันยังคง
แปะสติ๊กเกอร์เหมือนเช่นเดิม แต่ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้เจอยูซองอีกแล้ว พอ
หวนคิดถึงความรู้สึกนั้น ฉันก็ได้แต่นึกขำอยู่ในใจและพยายามกลั้นหัวเราะพลาง
เปิดสมุดไดอะรี่ อยู่ไหนนะ วันที่ฉันฝันถึงเขาครั้งแรก ฉันค่อยๆ พลิกหน้า
กระดาษบันทึกตั้งแต่หน้าแรก จนถึงประมาณหน้าที่สิบกว่าๆ จึงเจอบันทึกของ

วันนั้น ซึ่งมีสติ๊กเกอร์รูปดาวแปะไว้เช่นกัน
“ฉันฝันแบบนี้มาทั้งหมดกี่ครั้งแล้วนะ”
จู่ๆ ฉันก็รู้สึกอยากรู้จำนวนความฝัน จึงหยิบเครื่องคิดเลขขนาดเล็กลงมา
ค่อยๆ บวกไปที่ละยี่สิบ

เก้าร้อยเก้าสิบเก้าครั้ง นั่นคือจำนวนความฝันทั้งหมด หากคืนนี้ฉันฝันอีก
ก็จะครบหนึ่งพันครั้งพอดี ช่างเป็นจำนวนความฝันที่มากมายเหลือเกิน กว่าที่ฉัน
ครบหนึ่งพันครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ไม่เหมือนใช้เงินหนึ่งพันวอนที่วูบเดียวก็หมด

ความบังเอิญที่เกิดขึ้นกับฉัน ความบังเอิญที่ฉันฝันซ้ำๆ กันเก้าร้อยเก้าสิบ
เก้าครั้ง และการรอคอยความฝันครั้งที่หนึ่งพันทำให้หัวใจฉันเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ
ราวกับว่าความฝันนั้นจะกลายเป็นความจริงขึ้นมาได้ ทำไมไม่มีฉากในหนังที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องราวพิเศษซึ่งจะเกิดเมื่อฝันครบหนึ่งพันครั้งให้ฉันจินตนาการตามบ้างนะ
ฉันเริ่มคิดฟุ้งซ่านด้วยหัวใจเต้นระรัว และ...

ฉันระเบิดเสียงหัวเราะและปล่อยปากกาในมือทันที จิตใจระริกระรี่ไม่ผิดกับ
สาวน้อยแรกรุ่ง โอเชรยอง รีบเข้าอนดึกว่า

○๓

หกโมงเช้า พอถึงเวลานี้ที่ไร้ร่างกายจะตื่นขึ้นเองทุกที เป็นเวลาที่เพียงพอ
สำหรับการอาบน้ำแต่งตัว กินข้าวมื้อเช้า และไปเข้างานทันเวลาที่บริษัทกำหนดไว้
ถ้าเป็นสมัยเรียนมัธยมปลาย วันไหนที่ฉันตื่นนอนเวลานี้ วันนั้นฉันต้องตกหนักแน่ๆ
เพราะในตอนนั้นฉันตื่นนอนแทบจะเป็นเวลาเดียวกันกับที่นักเรียนทั้งโรงเรียน
กำลังร้องเพลงชาติและเชิญธงชาติขึ้นสู่ยอดเสาแน่นแหละ

ฉันลุกขึ้นช้าๆ บิดตัวไปมาพาลงมองไปรอบห้อง วันนี้ฉันมองเห็นทุกอย่าง
แบบรางเลือนเหมือนเดิม เอ ไมสิ รู้สึกจะชัดกว่าเดิมเล็กน้อย อีกไม่กี่วันนี้ฉัน
ต้องไปพบแพทย์เพื่อเข้ารับการทำเลสิก หากไม่มีปัญหาอะไร ต่อไปฉันก็จะไม่ต้อง